

Ik ga op reis en laat achter

Simone Awhina & Jessica Menheere

IK GA OP REIS EN LAAT ACHTER

the house of books

Omwille van de privacy zijn de namen
van enkele personen veranderd.

Copyright © 2011 Simone Awhina & Jessica Menheere en The House of Books,
Vianen/Antwerpen
Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties
Omslagfoto: © Jessica Menheere
Foto's achterplat:
Simone © Jessica Menheere
Jessica © Chantal Ariëns
Foto's binnenwerk komen uit de privécollectie van Simone
Opmaak binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 2956 8
D/2011/8899/42
NUR 320

www.thehouseofbooks.com
www.simoneawhina.com
www.ministryofmessages.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mij
Voor het nemen van een dappere stap naar verandering

Pelgrimeren betekent de weg van ons verlangen gaan. Dat verlangen voert ons echter verder dan deze wereld. Het leert ons dat er iets in ons leeft dat deze wereld overstijgt.

– Anselm Grün

Inleiding

Ik heb net mijn roze slipje en kousjes verbrand en zit op een rots op de meest westelijke punt van het vasteland van Europa. Ik kijk uit over de Atlantische Oceaan, de lucht is helderblauw en er staat nauwelijks wind. De dag loopt ten einde en langzaam kleurt de zon alles rozerood. Dit is niet zomaar een plaats om naar de zonsondergang te kijken. Deze plek wordt ook wel 'De Oude Wereld' genoemd en ligt bij het kleine Spaanse plaatsje Finisterre, letterlijk het einde van de wereld. Jacob zit op een andere rots een stukje bij mij vandaan, hij trekt aan zijn sigaar, drinkt uit zijn fles rode wijn en luistert naar 'My Way' van Frank Sinatra. Voor me staat een stelletje. Hij kust haar. Normaal gesproken voel ik dan weemoed. Dat wil ik ook, daar verlang ik ook naar. Nu niet. Voor mij is dit het moment om de afgelopen tien jaar van mijn leven af te sluiten. Ik ben werkelijk niet meer wie ik was.

Boven op de rotsen staat een vuurtoren. De vuurtoren is er om

schepen binnen te loodsen. In weer en wind schijnt hij zijn licht om ze naar de juiste plek te begeleiden. Ik heb vragen over mijn eigen levensdoel; mag ik ook voor anderen dat lichtpuntje zijn? Mijmerend zie ik de zon achter de horizon verdwijnen en ik ervaar een gevoel van innerlijke rust en eenheid. Wat een geschenk! Toen ik deze pelgrimstocht begon, nu precies vierendertig dagen geleden, ging het niet goed met mij. Ik was totaal op, sliep slecht en huilde de dagen aan elkaar. Totale teleurstelling over wat mijn leven geworden was. Toen ik merkte dat ik het zelfs amper kon opbrengen om te zingen, was het duidelijk dat het zo niet langer kon. In mij schreeuwde het: dit is niet goed, Simone, dit is zelfs heel erg fout.

Ruim twee maanden eerder

Ik ben zo moe en voel me erg verdrietig. Weet echt niet meer wat ik wil en denk er zelfs over om te stoppen met zingen. Ben het hele organiseren, het nastreven van bekendheid en erkenning, de regelmatige teleurstelling, het steeds weer zoeken naar nieuwe mogelijkheden en onder dat alles optimistisch blijven werkelijk zat. En dan ook nog die financiële onzekerheid. Ik kan het niet meer en wil alles achter mij laten. Misschien moet ik eens een tijdje weg, uit mijn normale leven stappen, de rimboe in om vrijwilligerswerk te doen of iets dergelijks. In ieder geval niet zo verder.

Ik zou vanavond een concert moeten geven en merk voor het eerst dat ik eigenlijk niet wil. Ik kan het simpelweg niet opbrengen. Ben helemaal leeg. Wat heb ik de mensen nou te bieden in zo'n wanhopige staat? Hoe kan ik nou mooie nummers zingen en mijn inspirerende verhaal doen als ik op dit moment eigenlijk zélf inspirerende woorden nodig heb? Ik bel de locatie op waar ik zou zingen en vraag of we dit concert kunnen annuleren. Ik red het niet en heb anderen even niets te bieden, maar de eigenaren staan erop dat ik toch kom. Ik baal. Onderweg ernaartoe kan ik niet stoppen met huilen. Door de werval van tranen

lopen er lange zwarte strepen mascara over mijn wangen. Dikke ogen en een rode snotneus zijn het gevolg. Ooit een mooie huilende dame gezien? Prachtig in een film, zo'n serene, melancholieke huilende vrouw met betraande wangen. De realiteit ziet er in mijn geval een stuk minder charmant uit. Verkreukeld op weg naar het podium. Ik ben emotioneel, voel me niet in staat om mijzelf tot de orde te roepen, en dan rest mij eigenlijk maar één ding: eten, liefst veel. Ik stop ergens onderweg, prop me vol, raap mezelf weer bij elkaar, vouw mijn gezicht terug in de plooi en tover een glimlach tevoorschijn. Ik herinner me in een boek van Shirley MacLaine gelezen te hebben dat huilen als het ware een reiniging van de ziel is. Hierdoor leef je langer, schreef ze. Wat zal ik lang leven.

Vraag me niet hoe, maar het concert wordt al met al toch nog een succes. Het verbaast me altijd weer hoe ik zodra ik op het podium sta, op de een of andere manier toch kracht en energie krijg om er iets moois van te maken. Ik heb wel eens een concert gegeven terwijl ik ziek was. Ongelofelijk verkouden was ik, mijn neus zat helemaal dicht, ik moest voortdurend hoesten en had koorts. Toch wilde ik het concert door laten gaan en op het moment suprême had ik nergens last van en heb ik geen enkele keer gehoest. Na de laatste toegift kwamen de symptomen weer terug. Echt wonderbaarlijk vind ik dat. Het is alsof ik op zo'n moment even energie van een hogere macht krijg.

Na afloop zit ik nog even met de eigenaren en wat bezoekers iets te drinken. Zij aan de borrel, ik aan het water. Ondanks het fijne concert kan ik niet nalaten te praten over hoe ik mij overdag heb gevoeld en ik vertel over alle twijfels waar ik mee rondloop en over mijn zangcarrière die maar niet van de grond wil komen. Al jaren ben ik mijn eigen manager en agent. Ik baal ervan mezelf steeds weer te moeten verkopen en ik baal dat ik te weinig inkomsten heb om de schulden die ik heb opgebouwd af te lossen. Zingen kan ik als een nachtegaal, maar de zakelijke dingen eromheen staan me enorm tegen.

De eigenaren vertellen mij dat ze al vier jaar op rij de pelgrimstocht naar Santiago de Compostela in Spanje lopen en ze raden me aan om ook eens op pad te gaan. Vanochtend heb ik in al mijn wanhoop omhoog gekeken en de kosmos gevraagd om duidelijkheid en nu komt dit antwoord. Is dit wat ik werkelijk nodig heb? Weg van alle rompslomp, eindelijk weer tijd voor Simone zonder aan een zangcarrière te hoeven denken. Een aantal weken later besluit ik een paar dagen te gaan wandelen, als voorproefje. Twee weken later zit ik in de trein naar Schiphol, het begin van een pelgrimstocht op zoek naar mijzelf. Een zoektocht naar de ware Simone.

1

Langzaam zet de trein zich in beweging. Ik kijk nog een keer naar buiten en zwaai naar mijn ouders op het perron. De laatste weken zijn niet gemakkelijk voor hen geweest. Ze zien mijn verdriet en willen eigenlijk maar één ding: dat ik weer gelukkig ben. Daarom hebben ook zij me aangemoedigd om deze tocht te gaan maken. Eigenlijk had ik beter een baantje kunnen zoeken, want mijn geld is op. Even zat ik in dubio. Mijn verstand zei me dat ik geld moest verdienen, maar mijn hart liet me heel subtiel voelen dat geld niet het allerbelangrijkste in het leven is. Deze reis kan mij misschien doen inzien wat voor mij wel doorslaggevend is. ‘Ga maar,’ zeiden mijn ouders en vanmorgen stopte mijn vader me nog even wat geld toe. ‘Voor onderweg,’ zei hij. ‘Voor als je het nodig hebt.’ Hoewel ik het heel fijn vind om te voelen dat ik gesteund word, voel ik mij er tegelijkertijd ongemakkelijk onder dat het op dit moment zo met me gesteld is. Ik ben verdorie geen puber van zestien meer die op tienertoer gaat.

Ik ben zevenendertig en nog steeds zoekende. Maar naar wat? Dit keer ben ik niet op zoek naar avontuur of nieuwe uitdagingen, zoals ik de afgelopen jaren zo vaak gedaan heb. Om eerlijk te zijn weet ik niet precies wat ik nu zoek. Het enige dat ik zeker weet is dat mijn leven moet veranderen, want zo wil en kan ik niet verder. Ik zoek duidelijkheid over hoe verder, welke stappen ik kan nemen om weer in balans te komen en weer blij te zijn.

‘Dag lieve pap en mam, ik hou van jullie!’ Ik hoop dat ze kunnen liplezen. ‘Tot over...’ Tja, hoelang, ik weet het niet precies. Ik denk dat ik toch zeker een maand onderweg zal zijn, maar als het te zwaar is of als mijn lichaam het niet aankan, ben ik met een week misschien wel weer terug.

Even later zijn ze uit het zicht verdwenen. Ik installeer mij met mijn bagage in de vrijwel lege coupé en kijk uit het raam van de voortrazende trein. Mijn ouders zijn op weg terug naar hun vertrouwde bestaan en ik ga het onbekende tegemoet. De koeien grazen vredig op het land. Ik voel me allesbehalve vredig. Ik werd vanmorgen wakker van de zenuwen die door mijn lijf gierven. Ik had helemaal geen zin meer om te gaan. Waar ben ik aan begonnen, dacht ik. Gisteren was ik nog even snel de stad in geweest om wat laatste spullen aan te schaffen. Misschien is het handig als ik ook een routebeschrijving voor de Jacobsroute koop, bedacht ik ineens. Op de terugweg bladerde ik nieuwsgierig in het boekje van de ANWB. Ik schrok mij werkelijk rot.

Etappe 1: St. Jean Pied de Port naar Roncesvalles.

Niveau: +++.

Karakter: inspannend, lange stijging.

Lengte: 26 kilometer.

Stijging: 1250 meter.

Duur: 8 uur.

Acht uur lopen op één dag in de Pyreneeën? ‘Dat red ik nooit.’ Ik had gedacht dat je gewoon zelf uit kon kiezen hoe lang je wilde lopen en dat je als je moe was naar een herberg kon gaan

en dat dat het dan was voor die dag. Hoe naïef. Ik las dat er op de eerste dagetappe helemaal geen herberg of winkeltjes te vinden zijn, dat je echt acht uur moet lopen voor je in het volgende plaatsje komt waar je kunt overnachten. De moed zakte mij in de wandelschoenen en ik baalde eerlijk gezegd van mezelf. Waarom ging ik altijd zo onvoorbereid en impulsief op pad? Door het vele reizen de afgelopen jaren was ik iets te gemakkelijk geworden. Ik keek vaak pas een paar uur van tevoren waar ik naartoe moest en hoe ik daar dan kwam en dat had tot nu toe altijd gewerkt. Maar nu... o, nu wilde ik dat ik dit boekje eerder gekocht had. Hoewel, misschien was het wel beter dat ik niet wist waar ik aan begon, want anders zou ik waarschijnlijk nooit gegaan zijn. Ik vond wandelen echt heerlijk hoor. Ging ook vaak de bossen in en kon dan twee uur achter elkaar lopen. Twee weken geleden liep ik voor het eerst een langere afstand, vijftien kilometer. Maar acht uur lopen, volgens mij redde ik dat nooit. Ik bladerde verder. De kortste etappe was vijf uur en de langste elf uur. Ze gingen van licht tot zeer inspannend. Ik vroeg me af of 'zeer inspannend' echt heel zwaar was, of zouden ze overdrijven? Ik hoopte natuurlijk het laatste. Meestal kon ik er enorm van genieten om op reis te gaan, nieuwe avonturen te beleven, nieuwe dingen te ontdekken en nieuwe mensen te ontmoeten. Normaal gesproken vond ik het prettig om niet te weten wat me te wachten stond, maar nu had ik het gevoel alsof ik op de rand van een klif stond en ging springen zonder te weten waar ik zou landen.

Op de stoel naast me ligt mijn rugzak, waar ik de komende tijd onafscheidelijk van zal zijn. Mijn maatje weegt slechts achtenhalve kilo. Splinternieuw is hij, net zoals mijn wandelschoenen. Vorige week heb ik de nog stugge schoenen een paar keer gedragen om ze in te lopen, ik moet zeker weten dat ze goed zitten als ik aan mijn tocht begin. Tijdens het inpakken van mijn rugzak was het verrassend om te ontdekken wat belangrijk voor mij is. Ik wil zo min mogelijk meenemen, en vanmorgen heb ik hem weer een keer helemaal leeggehaald om te kijken of er nog meer uit kon.

Had ik werkelijk een kussensloop en vijf plastic poncho's nodig? Nee, hup eruit. Twee poncho's moeten genoeg zijn. Trouwens, het gaat gewoon niet regenen. Mijn flesje haarconditioner? Oeps, dat is toch wel belangrijk voor me. Als ik die niet gebruik, is mijn haar één pluizenbos. Ja, die gaat mee. Mijn mascara? Veel make-up gebruik ik in het dagelijks leven niet, maar zonder mascara vind ik mijn gezicht zo kaal. Ja, die is heel belangrijk voor me en moet echt mee. Gelukkig weegt mascara niet zo veel. Misschien laat ik onderweg nog wel dingen achter, hoewel ik niet weet wat het zou kunnen zijn. Volgens mij heb ik alles wat er nu in zit ook echt nodig. Het is tamelijk onwennig allemaal, want los van een keer drie dagen wandelen in Nederland is dit de eerste keer dat ik zo'n serieuze wandelvakantie onderneem. En vakantie is eigenlijk niet het goede woord; het is meer een innerlijke reis die ik wil maken. Verwachtingen over wat deze reis me gaat brengen heb ik maar zo veel mogelijk losgelaten, dan kan ik ook niet teleurgesteld worden. Het is toch nooit zoals je denkt of hoopt dat het zal zijn.

Mijn intentie voor deze trip is om alles los te laten wat niet meer bij me past, om duidelijke inzichten te krijgen over de volgende stappen en om het nieuwe toe te laten in mijn leven. Ongeveer een maand lang zal ik met mijn maatje, de rugzak, symbolisch voor alle ervaringen die ik met me meedraag, rondlopen. Alle ervaringen hebben me gevormd tot wie ik nu ben. Bewust of onbewust zijn ze me al die jaren bijgebleven. Als ik klaar ben met deze tocht, doe ik mijn levensrugzak af en hoop ik, zoals een slang zijn oude huid verliest, weer een deel van Simone achter te laten.

Een paar dagen geleden kwam de gedachte in me op om deze tocht niet alleen voor mezelf te lopen. Ik wil ook lopen voor een ieder die hier net als ik behoefte aan heeft, maar die niet zelf in de gelegenheid is. Deze week heb ik op papier emoties verzameld van familie, vrienden en mensen die van mijn muziek houden. Emoties die hij of zij los zou willen laten. Ik zal ze de hele tocht

met me meedragen en op het einde verbranden. Ik heb ook enorm veel reacties en aanmoedigingen toegestuurd gekregen. Ik voel me nog steeds onzeker en zenuwachtig en kan echt wel even wat steun gebruiken en haal de papieren tevoorschijn met alle complimenten en warme, liefdevolle woorden.

Ik word ontroerd door wat ik lees en voel dat de woorden me nieuwe kracht geven. Oké Simone, zeg ik tegen mezelf, kom op. Laat die zenuwen maar gaan, want je bent nu eenmaal onderweg, je kunt hier niets meer aan veranderen en wacht maar gewoon af wat er gaat gebeuren. Als het nou echt niet bevalt of mijn lichaam redt het niet, kan ik altijd nog terug. Ik pak ook het briefje met de emoties erbij, waar woorden op staan als eenzaamheid, onzekerheid, ego, verlangen, ziekte, vooroordelen, angst, lust, verdriet, onrust, frustratie, boosheid – een lijst te lang voor één adem. Ik realiseer me dat er werkelijk weinig mensen zijn die echt vrede en geluk ervaren.

2

Ik heb een heel goede band met mijn engeltjes. Als ik iets nodig heb, vraag ik het altijd aan ze. Dan gaan ze hard aan het werk om alles wat ik nodig heb of waar ik naar verlang op mijn pad te brengen. Het aanroepen van mijn engelen begon toen elf jaar geleden de man met wie ik zou trouwen overleed. Een speciaal moment weet ik mij nog heel goed te herinneren. Ik had zoveel verdriet, kon niet meer stoppen met huilen en was radeloos. Ik smeekte om hulp: help me alsjeblieft om met dit verdriet om te gaan! Onverwachts voelde ik een warme gloed door mij heen trekken en werd ik helemaal rustig. Het huilen stopte en ik kon weer verder. Een wonder? Vanaf dat moment ben ik om de gekste dingen gaan vragen om te kijken of dat ook zou werken. Zo vroeg ik om een parkeerplaats, een geschikte danspartner, genezing als ik eens ziek was, een vriendin om mee uit te gaan en nog veel meer. Steeds weer kreeg ik wat ik vroeg. Wel bleek dat ik heel specifiek moest zijn in mijn vragen, want ze werden nogal

letterlijk vervuld. Vragen helpt echt. Ik heb mijn engeltjes nu gevraagd of ze ervoor kunnen zorgen dat ik een lift krijg vanaf het vliegveld in Pau naar St. Jean Pied de Port, het startpunt van de pelgrimstocht.

Als ik op Schiphol arriveer en sta te wachten bij de gate zie ik twee dames in wandelkleding.

‘Gaan jullie toevallig ook de Santiago de Compostela lopen?’ vraag ik. Dit blijkt het geval, hoewel ze niet in St. Jean Pied de Port starten maar in een ander plaatsje vlak bij Lourdes. Engeltjes?

In het vliegtuig zitten vier meiden voor mij die Frans praten. Ik heb het gevoel dat ik ze aan moet spreken, maar vind het moment niet gepast. Later bij de bagageband vraag ik aan een aantal mensen of zij misschien dezelfde kant op moeten als ik, maar ik heb geen geluk. Ik zie de Franse meiden weer en stap dit keer wel op hen af. Ze moeten niet naar St. Jean Pied de Port maar wel naar Bayonne, een tussenstation. Prachtig! Bovendien moet een van de meiden vervolgens met hetzelfde treintje als ik naar St. Jean Pied de Port. Dit begint goed. Ik ben blij dat ik naar mijn gevoel geluisterd heb en dank zachtjes fluisterend mijn lieve engeltjes. We lopen samen naar de uitgang en even later zit ik opgepropt met twee meiden op de achterbank van een klein Renaultje en luister naar het prachtige Frans. De radio staat aan en er wordt vrolijk meegezongen. Dank jullie wel, lieve engeltjes. Met een van de meiden stap ik daarna op de trein en we vertrekken naar St. Jean Pied de Port, zij om haar ouders te bezoeken en ik om ruim achthonderd kilometer te gaan lopen. In de trein zie ik al een aantal mensen met rugzak. Ik vermoed dat ook zij de Camino, zoals deze tocht ook wel genoemd wordt, gaan lopen. Langzaam begint het een beetje bij me te kriebelen.

Eenmaal aangekomen in St. Jean Pied de Port, een mooi dorpje aan de voet van de Pyreneeën, scheiden de wegen van mij en de jonge vrouw zich. Ik kijk op de routebeschrijving hoe ik naar mijn eerste overnachtingsplaats moet komen en ga op pad naar

de Albergue St. Esprit du Chemin. Er heerst een opgewonden stemming in de straten; het is duidelijk dat ik niet de enige ben die deze tocht gaat lopen.

Bij de herberg word ik warm verwelkomd door Huberta. 'Jij moet Simone zijn,' zegt ze. 'Fijn dat je er bent.'

Ik ben blij dat ik gereserveerd heb, want de herberg zit helemaal vol. Huberta geeft me een rondleiding en brengt me naar de kamer waar ik deze eerste nacht door zal brengen. Er staan een stapelbed en een eenpersoonsbed. Ik word voorgesteld aan mijn kamergenoten: een Frans echtpaar. We zeggen elkaar netjes gedag, maar echt contact is er niet. Het is inmiddels half elf. Tijd om te gaan slapen, maar ontspannen is na deze eerste enerverende etappe van de reis gemakkelijker gezegd dan gedaan.

Ik kan de slaap niet vatten, ben onrustig en heb het benauwd. Het lijkt wel of ik niet voldoende zuurstof krijg. Pas laat in de nacht val ik in slaap, waarna ik rond half zeven al weer wakker word van het Franse stel dat op pad gaat. Ik besluit er ook maar uit te gaan.

Als ik beneden kom, blijken de meeste pelgrims al vertrokken. Na het ontbijt ga ik op pad met het ANWB-boekje in mijn hand. Alle winkels zijn nog dicht, behalve een bakkertje. Ik stop om een heerlijk vers bruin stokbrood voor onderweg te kopen. Bij de stadsmuur word ik door een man aangesproken die vraagt of ik deze tocht om een religieuze reden maak. 'Nee, ik loop hem voor mezelf,' is mijn antwoord. De vraag wat God nu werkelijk voor mij betekent, houdt me vervolgens een hele tijd bezig.

Mijn angst van gisteren is gelukkig verdwenen en ik geniet van de rust. Het is mistig en heel vaag zie ik de contouren van de bergen. Mist heeft voor mij altijd iets mystieks. Het pad is een rustig, geasfalteerd weggetje, dat met ongeveer vijftien procent omhoog gaat. Behoorlijk steil dus en iedere vijf minuten moet ik even stoppen om uit te hijgen. Ik moet lachen als ik aan de woorden van mijn vader denk. 'Simone,' zei hij vorige week, 'ga het Damsterpad op en neer, dan kun je oefenen voor de Pyreneeën.'

Het Damsterpad is een weggetje in Westerland, het dorp waar mijn ouders wonen, dat een meter of vijftig met ongeveer vijf procent omhoog gaat. Ik heb zijn goede raad opgevolgd en ben het pad wel tien keer (jazeke!) op en neer gegaan. Veel moeite had ik hier niet mee, dus... Pyreneeën kom maar op, dacht ik. Ik lust jullie rauw. Geweldige voorbereiding! Nu sta ik hier dus te puffen en te hijgen. Het zweet loopt na een half uur al langs mijn rug en mijn rugzak voelt loodzwaar. Ik zie een mooi groen veldje en besluit even uit te rusten. Als ik zit en weer een beetje op adem ben gekomen, kijk ik eens rustig om me heen. Wat is het hier stil. Zo stil dat het is alsof ik de stilte kan horen. Ik realiseer me hoe gehaast en druk ik normaal gesproken leef. Ik neem zelden de tijd om even te zitten en niets te doen. Waarschijnlijk straal ik ook echt uit dat ik haast heb, want mensen gaan vaak spontaan voor mij opzij zonder dat ik iets zeg of vraag. Ik kijk meestal recht vooruit, naar mijn doel. En ik niet alleen. We leven tenslotte in een snelle wereld. Maar hier bestaat geen haast. Nu ik hier op deze helling zit en de mist langzaam zie optrekken, voel ik het verschil. Ik adem de rust in en het lijkt wel alsof iedere cel in mijn lichaam ontspant. Vredig kijk ik uit over de vallei, zie oude boerderijtjes, hoor koeien loeien en heel langzaam laat de zon zich door de mist zien. Dit is werkelijk leven! Ik word totaal stil van binnen en voel mij verbonden, met de kosmos, de bron, God, Allah, hoe je het ook noemen wilt. Ik geniet voluit. Voel me helemaal tot rust komen en ben zo dankbaar dat ik hier ben, dat ik niet naar mijn verstand geluisterd heb, om geld te gaan verdienen. Dit is wat ik op dit moment werkelijk nodig heb. Geld verdienen kan altijd nog.

Als ik uitgerust verder ga, beweeg ik anders, kijk ik anders, ben ik anders. Ik ben nu niet meer alleen gericht op mijn doel van deze dag, het bereiken van een *albergue*. Nu kijk ik echt om me heen en geniet van de mooie bomen, de bloemetjes in de wei, de dansende vlinders en de heerlijke geur van kruiden. Ik ruik munt, kijk omlaag en zie zomaar verse munt in de berm groeien.

Ik pluk er wat van; misschien is er straks een mogelijkheid om er thee van te maken. Het gevoel van rijkdom vult langzaam mijn hart. Ik zwaai naar een boer op een tractor. Hij zwaait niet terug, maar het raakt me niet. Hij heeft vast gewoon een rotdag. De weg gaat nog steeds steil omhoog. Dit is zwaar. Mijn conditie is echt waardeloos. Nadat ik vele malen ben gestopt om even bij te komen, doemt er plotseling, als een oase in de woestijn, een mooi, nieuw gebouw voor me op met het bordje 'Orizon, albergue'. Nee! Dit kan niet waar zijn! Een herberg, hier in the middle of nowhere. Geen twijfel mogelijk, hier blijf ik vannacht slapen. Ik heb er volgens mij nog maar acht kilometer op zitten, waar ik drie uren zwetend en hijgend over heb geploeterd. Ik ga dus echt niet verder. De volgende herberg is achttien kilometer verderop en zeker nog vijfenhalf uur lopen. Dat zie ik niet zitten.

Behalve de eigenaar, een knappe vent die Jean Jacques heet, en een paar mensen die hier zo te zien werken, is er niemand. Het is ook nog maar elf uur en wel heel vroeg om al te stoppen met wandelen, maar dat interesseert mij niets. Wat er ook gebeurt, ik ga niet verder. Jean Jacques, die bijna geen Engels spreekt, gebaart mij om op het terras te gaan zitten. Als ik het goed begrijp zijn de kamers nog niet schoongemaakt, maar ik mag eerst wel even kijken voordat ik op het terras neerstrijk. De herberg is nieuw en ziet er prachtig uit. In de kamers staan drie stapelbedden, de douches zijn netjes en er hangt een goede sfeer. De perfecte plek om mijn eerste nacht als pelgrim door te brengen. De vijfendertig euro voor een slaapplek, wat volgens de reisgids heel duur is op deze pelgrimstocht, heb ik er graag voor over.

En daar zit ik dan op negenhonderd meter hoogte, uitkijkend op de Pyreneeën. Het uitzicht is echt schitterend; prachtige groene bergen, hier en daar een dorpje, wat koetjes. Het ziet er allemaal zo lieflijk en vredig uit. Ik pak mijn schrift en ga lekker schrijven. Hoor ik iemand zingen? Als ik over de rand van het terras kijk zie ik dat het Jean Jacques is, die een deuntje zingt ter-

wijl hij de was aan het ophangen is. Deze man ziet er zo tevreden en ontspannen uit. Wat is het heerlijk om iemand zo te horen zingen. Het brengt fijne herinneringen naar boven, aan mijn vader die altijd fluit. Dat heeft hij weer van zijn vader. Die floot ook altijd, dus ik ben met dit geluid opgegroeid en vind het heerlijk. Toen ik een paar jaar geleden voor het eerst in mijn nieuwe huis in Amerika wakker werd, hoorde ik ook iemand fluiten waardoor ik mij meteen thuis voelde. Later kwam ik te weten dat dit mijn Mexicaanse buurman Jesus was. Ik woonde naast een fluitende Jesus, mooier kon het toch niet! Als Jean Jacques stopt met zingen, applaudiseer ik voor hem. Hij kijkt omhoog en ik zeg in mijn gebrekkige Frans vermengd met Engelse woorden en met een Nederlandse tongval: 'Bedankt voor de serenade!' Mijn Frans frustrereert mij enorm. Ik kan nota bene in negen talen zingen, zelfs in het Hebreeuws, maar kom met Frans niet verder dan te zeggen dat ik het niet spreek. Mijn boodschap aan Jean Jacques is wonderwel goed doorgekomen. Hij lacht. Mooie lach, trouwens. Ik voel mij geroepen om ook voor hem te zingen. Dat vindt hij helemaal geweldig. Hij komt naar boven en als dank wil hij mij iets te drinken aanbieden. Doe maar een kopje heet water, dan kan ik lekkere muntthee maken, maak ik hem duidelijk. Jean Jacques brengt het en komt bij mij zitten. Ik laat mijn munt trekken in het hete water en voel een glimlach op mijn gezicht verschijnen. Dat ik een uur nadat ik de kruiden geplukt heb van dit kopje thee kan gaan genieten, zie ik als een klein wonder. Ook nu heb ik weer gekregen waar ik naar verlangde. Mijn glimlach verdwijnt even snel als hij gekomen is als ik mijn eerste slok neem: uitlaatgassen? Jazeker, dat krijg je als munt in de berm groeit, zelfs in de Pyreneeën. Jean Jacques lacht als hij mijn vertrokken gezicht ziet bij de eerste slok. Hij is één grote flirt en op dit moment heeft hij het op mij voorzien. Hij overlaadt me met complimenten. Ik geniet van de aandacht, maar maak mij geen illusies. Ik heb met een pro te doen. C'est la Vie.

Naast de drie eerdere intenties – loslaten wat niet meer bij me

past, duidelijkheid over volgende stappen en toelaten van het nieuwe – heb ik vanochtend nog een intentie voor deze tocht toegevoegd, namelijk om mijn hart te openen om op een dieper niveau te kunnen ontvangen en onvoorwaardelijke liefde voor mezelf en anderen te voelen. Ik merk dat ik het nog steeds niet zo eenvoudig vind om te ontvangen. Geven is veel gemakkelijker voor mij. Tijdens deze tocht ga ik bewust openstaan om te ontvangen. En dat lukt al aardig. Eerst het gratis ritje naar Bayonne. Nu een kopje thee en een knappe Fransman die duidelijk vol van mij is. Het begin is te mooi om waar te zijn. Waarvoor was ik ook al weer zenuwachtig?

Langzaam druppelen er meer pelgrims binnen om hier te overnachten. Een van hen is Peter, een Hongaar van tweeëntwintig die met zijn rugzak nog om het terras op komt. Hij heeft een week geleden besloten om deze tocht te gaan lopen. Hij heeft dit, net als ik, nooit eerder gedaan en moest dus ook alles nieuw aanschaffen. Zijn nieuw gekochte schoenen heeft hij vandaag ingewijd. Zijn rugzak weegt maar liefst veertien kilo. Dat is veel. Te veel. Als hij hem leeghaalt, moet ik lachen. Een extra paar schoenen, een heel grote EHBO-doos, heel veel pillen, Rittersport chocoladerepen, een grote zak noten, marsepein, vijf schriften, veel papierwerk want hij wil een boek schrijven, een grote koptelefoon, iPod en veel kleding komen tevoorschijn. Het lijkt hem een goed idee eerst maar eens iets te dumpen, want zijn rugzak is hem toch wel wat zwaar, maar ja, wat doe je weg? Ik vraag hem waarom hij die chocolade, marsepein en noten heeft meegebracht. Dat kun je hier toch ook kopen? Nee, niet de Rittersport, die komt uit Hongarije en hebben ze hier niet. Ja, dat is natuurlijk wel héél belangrijk. Muziek is duidelijk ook essentieel voor hem. Hij is dj, kan niet zonder muziek en loopt daarom met zijn iPod en grote koptelefoon. Leuk om te zien waar andere mensen waarde aan hechten, wat belangrijk voor hen is. Ik heb bewust besloten om geen iPod met muziek mee te nemen, want dan ben je toch op iets anders geconcentreerd. Ik wil me juist zoveel mo-

gelijk met mezelf en met de natuur verbinden. Luisteren naar de natuur, maar ook naar mijn eigen gedachten. Het loslaten van alle niet-positieve gedachten en de angst over mijn carrière, of het gevoel anderen tot last te zijn. Ik verlang ernaar stilte te ervaren. Tijdens deze korte periode van drie uur lopen heb ik al heel wat gedachten die in mij opkwamen aan de kant gezet.

Bij deze herberg is het de gewoonte om met zijn allen aan de lange tafel te eten. We zijn nu met een groep van vijftien pelgrims. Het is een gemengd gezelschap dat bestaat uit vier Koreanen met onverstaanbare namen, twee Italiaanse vrouwen, Louise en Camilla, Peter uit Hongarije, Anna uit Finland, Patrick en Paula uit Ierland en vier Fransen van wie ik de naam niet weet. Jean Jacques heeft gekookt en het smaakt lekker. Er wordt wijn geschonken en de sfeer is gezellig en ontspannen. Voor iedereen was dit de eerste dag van een nieuw avontuur. Er is maar één meisje dat de Camino al eerder gelopen heeft. Zij komt uit Korea en loopt nu met haar broer. Als we klaar zijn met eten, zing ik 'Amazing Grace' voor de groep. Er wordt enthousiast geapplaudisseerd. Vooral de Koreanen vinden het geweldig, willen meteen een handtekening en ik moet met hen op de foto. Of ik beroemd ben, wordt er gevraagd. Beroemd? Ha, ze moesten eens weten dat een van de redenen dat ik de Camino loop mijn frustratie over mijn zangcarrière is, die helemaal niet loopt zoals ik zou willen. Beroemd, ja in mijn hoofd misschien, maar niet in de realiteit. Mijn stem, mijn drie cd's en ook nog tweemaal een gouden medaille op de World Championships of Performing Arts zijn geen garantie gebleken om ook daadwerkelijk mijn brood hiermee te kunnen verdienen. Ik denk er op dit moment zelfs serieus over na om mijn hele droom maar op te geven en iets 'gewoons' te worden. Zoals serveerster. Of tomatenplukster.

3

Op de tonen van de muziek dans ik door de kamer. Ik word gedragen en voel me vrij als een vogel. Alles valt van mij af, de muziek verzacht iedere pijn en zelfs het grootste verdriet lijkt erdoor te smelten en te verzachten. Ook ik heb mijn deel gehad, ik ken de diepste diepten van het bestaan. Het leven zonder enige grond onder je voeten te voelen. Ik zing uit volle borst, er is hier toch niemand die mij horen kan. Muziek is mijn manier om expressie te geven aan mijn gevoelens. Sinds mijn moeder op mijn zeventiende een losse opmerking maakte en meldde dat ik vals zong, schaamde ik mij om te zingen. Als de dood was ik dat ik er volledig naast zou zitten. Daarna heb ik nog wel eens een poging ondernomen, zangles genomen, karaoke-achtige barretjes bezocht. Maar pas in de periode dat mijn lief Nico ernstig ziek was, nam ik het zingen serieus, voor hem. Dat deed ons allebei enorm goed. Dat ik uiteindelijk als professioneel zangeres aan de slag zou gaan, had ik toen nooit verwacht...

In het gezin waarin ik ben opgegroeid, stond muziek centraal. Mijn vader is trompettist en als klein meisje viel ik iedere avond in slaap op de warme klanken van zijn muziek. In mijn familie worden allerlei instrumenten bespeeld, van trompet tot accordeon. Vreemd genoeg heb ik zelf nooit geleerd een instrument te bespelen. Geen muziekschool, maar paardrijden, daar voelde ik me bij thuis. Later heb ik die schade ruimschoots ingehaald; het zingen bepaalt al jaren mijn leven. Podium en publiek brengen mij inmiddels niet meer van de wijs. Hoe anders was dit toen ik voorzichtig begon met zingen waar anderen bij waren. Een rood hoofd, zenuwen en grote onzekerheid over mijzelf; ik heb heel wat moeten overwinnen. In de tijd dat mijn toenmalige partner Nico en ik naar Nieuw-Zeeland geëmigreerd waren, ben ik met lood in mijn schoenen in een karaokebar het podium opgegaan. De eerste keer dat ik de bar bezocht kon ik mij niet over mijn angst heen zetten, ik durfde me niet in te schrijven. Een paar weken later gingen we weer en ik had mij voorgenomen om niet naar huis te gaan voordat ik gezongen had. Als ik nu aan dat moment terugdenk, voel ik als het ware nog hoe de zenuwen mijn lichaam volledig overnamen. Op en neer naar het toilet ging ik, de toiletjuffrouw beleefde gouden tijden. Ik doe het wel. Nee, toch maar niet. Stel dat ik vals zing? Stel dat ze me niet leuk vinden? Als ik maar niet afga. Ik vind het doodeng maar doe het toch. Ik kan er gewoon niet omheen. Ik nam de twee treden, ik zweer nu nog dat het er twee waren, en daar stond ik op het podium, compleet met microfoon. Oorverdovende stilte voordat de begeleidingsband het nummer 'I will survive' begon. Ik zette de eerste regel in, 'First I was afraid, I was petrified,' als versteend was ik inderdaad, maar dat gevoel duurde gelukkig niet lang. Ik kreeg vleugels, ik straalde en zong de sterren van de hemel! Het applaus, fantastisch, ze vonden mij goed! Ik had deze huizenhoge drempel genomen en het overleefd, het smaakte zelfs naar meer. Naar veel meer! Als kind was ik heel verlegen en ik werd al rood als de meester mij iets vroeg, dus dit was een geweldige overwinning.

Ik, die als jong meisje mijn rokje omhoog trok om mijn verlegen gezichtje in te verbergen, gaf mij nu bloot op het podium.

Twee jaar later, na het overlijden van Nico, ging ik tegen ieders verwachting in weer terug naar Nederland. Ik verkocht mijn huis, mijn inboedel, mijn alles, en was binnen twee maanden na mijn besluit met mijn hond en kat terug. Mijn droom achterna om zangeres te worden. Af en toe zong ik op feesten, ik deed mee aan talentenjachten, maar het echte werk begon toen ik meedeed aan de Dutch Championships of Performing Arts. Ik zong of mijn leven ervan afhing en tot mijn grote verbazing werd ik geselecteerd om Nederland te vertegenwoordigen op de World Championships of Performing Arts in Californië. Hollywood, here I come! Ik kon het werkelijk niet geloven dat ik daar naartoe mocht. Het was twee weken na de aanslag op de Twin Towers, de wereld stond op zijn kop en ik werd van alle kanten gewaarschuwd om vooral niet te gaan. De dreiging was ook voor mij voelbaar. Ik had behoefte aan een duidelijk antwoord. Moest ik het erop wagen of was het beter niet te vertrekken? Ondanks de angstige voorgevoelens van mijn moeder besloot ik om naar mijn gevoel te luisteren. Iets in mij zei dat ik dit moest doen. Dat het belangrijk was. Dat mijn leven er een andere wending door zou nemen, had ik toen niet verwacht. Met mijn toenmalige vriend vertrok ik begin oktober 2001 naar Los Angeles. De organisatie had de deelnemers verzocht om tijdens de Parade van Naties, de openingsceremonie waarbij iedereen met de vlag van het eigen land opkomt, in traditionele kleding te verschijnen. Nederland vertegenwoordig je in stijl. Dat betekent klederdracht in vol ornaat. Een rok van dikke zware gordijnstof, blauwgroen gestreept, met daaronder een grote kanten onderbroek, zwarte kousen en ja hoor, klompen. Hulletje op, een soort rieten fruitmandje, en ik was er klaar voor. Had ik geweten dat er zelfs deelnemers in trainingspak verschenen, dan had ik het wat minder nauw genomen met de kledingvoorschriften. Hoe dan ook, mijn verre van sexy kleding bleef niet onopgemerkt en ik kon er eigenlijk ook de grap

wel van inzien. En bekijks had ik zeker. Iedereen wilde met mij op de foto. Zelfs de klompdans werd enorm gewaardeerd.

Het festival kent elfhonderd deelnemers van over de hele wereld, verdeeld in verschillende categorieën en leeftijdsgroepen. Iedere deelnemer heeft per optreden zestig seconden. Ik stond stijf van de zenuwen en dat sloeg zoals gewoonlijk op mijn darmen. Het toilet was een paar stappen te ver, ik redde het niet op tijd, met alle gevolgen van dien. Hoe onhandig de timing ook was, ik schoot in de lach. Dit voorval doorbrak de spanning en ik zong vervolgens heel aardig. Zelf was ik niet volledig tevreden, maar ik mocht door naar de volgende ronde.

De volgende dag ontstond er nogal wat opschudding vanwege een bommelding. Politie en brandweer ter plekke, algehele paniek en iedereen moest het gebouw onmiddellijk verlaten. Gelukkig bleek al vrij snel dat het loos alarm was en konden we weer terug het gebouw in.

De tweede ronde ging voor mij echt super. Ik was totaal niet zenuwachtig meer en mocht met het nummer 'Don't go away', waarvan ik de tekst net na het overlijden van Nico zelf geschreven had, naar de derde en laatste ronde. Voor de prijsuitreiking moet je vast weer in de traditionele kleding verschijnen, dacht ik. Vol verbazing barstte ik in tranen uit toen mijn naam als winnares door de luidspreker galmde. Ik had goud gewonnen! Goud. Dit was gewoon niet te geloven! Wat was ik blij dat ik naar mijn gevoel geluisterd had om toch naar Amerika te gaan. Daar stond ik dan in mijn klederdracht, met rieten hulletje en houten klompen, op het podium midden tussen de trainingspakken.

Bij thuiskomst voelde ik mij een echte ster. Alle burens hadden de vlag uithangen, er was een erepoort bij mijn huis gemaakt, ik kreeg heel veel kaarten van bekenden en onbekenden en mijn kamer stond vol met bloemen. *De Telegraaf* belde en wilde komen om een foto te nemen. De volgende dag, op mijn dertigste verjaardag, zou het hele verhaal in de krant komen. Die ochtend haalde mijn vriend de krant uit de bus en bladerde meteen door

naar het middengedeelte. Niks. Ze hadden me niet verstopt ergens in de krant, ik stond op de voorpagina! Wat een verjaardagscadeau... De telefoon stond vanaf dat moment niet meer stil. Ik werd uitgenodigd voor radio- en tv-programma's en samen met een bekende Nederlandse tekstschrijver en componist besloot ik om een cd op te nemen. Het werd geen gewone cd. Ik koos ervoor om de reis door mijn ziel sinds het overlijden van Nico als uitgangspunt te nemen. Mijn oude dagboeken fungeerden als leidraad en gaandeweg ontstonden de nummers van mijn eerste cd: *Journey through my soul*. Ik vond het resultaat prachtig. Hoewel de radio mijn nummers draaide en ik gevraagd werd om op te treden, liet de grote doorbraak op zich wachten. Ik begreep er niets van. Het ging mij er niet om beroemd te worden. Omdat ik zelf ervaren had hoe helend muziek kan zijn in een moeilijke tijd, wilde ik proberen door mijn eigen muziek en mijn concerten iets voor anderen te betekenen. Ik heb niet de illusie dat ik andere mensen gelukkig kan maken, maar misschien kon mijn stem ze een klein beetje op weg helpen om dichterbij zichzelf te komen.

Inmiddels had ik een achternaam gekozen die volgens mij goed als artiestennaam bij mij paste: Awhina. Dat betekent in het Maori 'het bieden van liefdevolle hulp', en dat was precies wat ik met mijn leven en mijn muziek hoopte te doen. Omdat ik mij geen agent kon veroorloven, was ik zangeres, agent en manager tegelijk. Ik werkte hard, leefde eigenlijk voor mijn zangcarrière, maar echt grote bekendheid blijft uit.